L'home del parc

El Parc de Ramon Barnils és un parc santcugatenc situat just al davant de la Biblioteca Central Gabriel Ferrater que té entre els seus plàtans, pollancres i arbres de l'amor, un altre habitant. És un home que hi fa vida solitària sota el fullam a falta de poder-ho fer en un pis que el protegeixi de les inclemències del temps. Amagant-se de les zones més transitades del parc, ha trobat en aquell racó discret el seu petit lloc al món.

Em pregunto quin munt d'adversitats ha de viure una persona per veure's obligada a arribar a aquest extrem i concloure que no té cap més sortida que viure sota un arbre al bell mig d'una ciutat. Suposo que ja no creu en les promeses socials dels venedors de fum i que ha perdut tota esperança de redreçar la seva situació personal. Instal·lat en una minúscula tenda de campanya de cinquena mà i envoltat d'un munt de pertinences guardades en maletes, bosses i dos carros de supermercat ben lligats per evitar que els hi prenguin, l'home del parc dorm de nit i dormita de dia perquè no té gaires llocs on anar. Omple el pap amb allò que arreplega i dóna gràcies pels queviures caducats que llencen els supermercats.

L'home del parc ja no espera res de la vida ni de ningú, sap que és invisible als ulls del món i se'n riu de l'enuig amb què tants ciutadans benestants han viscut el confinament. Ell fa anys que viu confinat en la seva minúscula tenda de campanya de cinquena mà sense més companyia que si mateix. No parla amb ningú, perquè els qui el veuen l'eviten, i els qui no l'eviten fan una ganyota de desagradable sorpresa. Només els infants se'l miren encuriosits i compassius. Ell no és ningú, només és l'home del parc, però té prou dignitat per no voler la compassió dels altres. La compassió dels infants, tanmateix, és diferent; la compassió dels infants no l'ofèn. Tot al contrari, l'entendreix, perquè és neta i espontània i no prové de la consciència sinó del cor.

Un dia l'home del parc agafarà la seva tenda, les seves maletes, les seves bosses i els seus carros de supermercat i canviarà d'indret per convertir-se en l'home del pont o l'home del bosc fins que un altre dia, una maltempsada, li agreujarà aquesta tos crònica que li neix a les profunditats i es preguntarà com pot ser que fent un matí tan lluminós comenci a fosquejar.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/153835.html

Copyright 2024 Cugat.cat